

7207

קספר, הרוח הידידותי הרגיש בודד מאוד. כל החורף רוח נשפה חזק ופתיתי שלג מילאו את האוויר. מהעצים ליד ביתו של קספר נשרו עלים ואביב נראה עוד רחוק.
יום קר אחד יצא קספר לטיול ביער. הוא שמע קולות והסתתר מאחורי עץ כדי לשמוע ולראות מי מדבר.

קספר יצא מאחורי העץ. "רוח רפאים!" קראו החיות
וכולן ברחו מבוהלות.
שוב שרר שקט, פרט לאנחות של קספר. "לא רציתי
להבהיל אף אחד" אמר "רק רציתי לעזור."

הסנאי הביט בשמיים. "אני מחפש אביב" הוא קרא.
"אבל כאן רואים רק פתיתי שלג" אמר עכבר השדה
"עוד מעט נקפא כולנו."
"אין כל סימן לאביב" ילל הדביבון "והמזון שלנו
אוזל."
"אין סימן לאביב. סימן שלא יהיה אביב" נהם
הבונה.

הוא הלך עד שהגיע לרחבת יער קטנה. על העצים
ראה כרזות המברכות בואו של אביב.
"בוא האביב" כתוב היה על אחת.
"אנו מחכים, אביב" נכתב על אחרת.

באמצע הרחבה ישב רובי הארנב ובכה לתוך
ממחטה גדולה. בידיו הוא החזיק מברשת צביעה
גדולה.
"וי!" מלמל רובי "כולם אומרים שאנו זקוקים לסימני
אביב, כדי שאביב יגיע. אבל הסימנים שלי לא
עוזרים בכלל."
"אולי אוכל לעזור" אמר קספר וניגש לארנב העצוב.

אנו
מחכים
לך

שלום
אביב

תלךרל
אביב

"תכף אחזור" הבטיח קספר. הוא עזב את האדמה ועלה גבוה לשמיים. הוא התעופף מעלה, מעלה עד שהגיע לפיסגת ההר, שם עמד ביתה של אמא טבע.
"אני בטוח שאמא טבע יודעת מה קורה" אמר קספר בקול כשנחת ליד הבית.

"אוי!" קרא רובי "אתה רו-ו-ו-ח."
"אבל אני רוח ידידותי" חייך קספר "אנסה למצוא אביב בשבילך ובשביל חבריך החיות."
"אנו נודה לך מאוד אם תוכל לעשות זאת" אמר רובי בשמחה.

קספר יצא מדלת אחורית דרך פתיתי השלג אל אחו גדול. הוא מצא שם את ג'ק הכפור זורק שלג באוויר. "אתה צריך להשמע לאמא טבע" אמר קספר "הגיע זמן שתתן לאביב לצאת."

אמא טבע עמדה במטבח ושמה פקקים בכדים קטנים. כל הכדים היו מסומנים בתוויות "אוויר של אביב".

"אני יודעת מדוע אתה כאן, קספר" אמרה "אבל אינני יכולה השנה להתגבר על ג'ק הכפור. הוא ממשיך לייצר פתיתי שלג ולא נותן לאביב לצאת החוצה. כל הסלים של אביב מלאי פרחים וגם הבולבול מוכן להגיע מהדרום". אמא טבע ניגבה את עיניה בסינור.

"אני לא רוצה לשבת כאן לבדי" נהם ג'ק. הוא הביט
סביב אבל ראה רק את קירות השלג ולא מצא כל
סדק כדי לזחול דרכו החוצה.
"אוי" קרא "אינני יכול לצאת! עזרו לי! עזרו לי!
הקפאתי את עצמי כאן!"

"אני נהנה יותר במשחקי שלג" אמר ג'ק הכפור,
והוא התחיל לרוץ סביב לקספר ולשים גושי שלג זה
על זה. תוך זמן קצר ג'ק וקספר נמצאו בתוך מבנה
שלם של כדורי שלג.
"עכשיו גם אתה לא תוכל לצאת" צחק ג'ק.
"אבל הוא הופתע, כי קספר נעלם פתאום. למעשה
קספר נעשה לא-נראה והתעופף מעל ראשו של ג'ק.

"תודה, תודה" קרא ג'ק "עכשיו הבנתי שהגיע זמן
לאביב החמים. באמת שיחקתי מספיק. הגיע זמן
שניתן לאביב לצאת."
והוא חיבק את קספר.

אבל קספר ידע מה לעשות. הוא עבר את קירות
השלג ועף ישר למטבח של אמא טבע. שם מצא
את הכדים, מלאי אוויר אביבי חמים. הוא לקח
אחדים מהם וחזר אל ג'ק הכפור שצעק כדי שיעזרו
לו לצאת.

"תכף אעזור לך" אמר ופתח את הכדים. האוויר
האביבי החמים המיס מהר את קירות השלג וקרח
וג'ק הכפור עמד בתוך שלולית מים גדולה. עכשיו
הוא היה חופשי.

רובי הארנב ישב ביער בתוך קבוצת נרקיסים.
"האביב הגיע סוף-סוף, ואני חושב שאדע מדוע" הוא
חיך.

ואז הוא הוריד את כל הכרזות שעל העצים ועשה
כרזה חדשה. וכשעבד עם הצבעים שלו נשמע קול
מאחוריו.

לקראת בואו של אביב קמה מהומה גדולה. אמא
טבעה הקפידה שכל הקשתות בענן תסודרנה יפה
ופרחי האביב יהיו כבר מוכנים לפריחה. ואז הופיע
האביב עטוף בעננים ורודים, עם נעליים ירוקות על
רגליו. הבולבול הראשון התעופף לפניו ואחריו ריחף
קספר.

"אני יודע" אמר רובי "אבל זו כרזה של ידידות" והוא
זז כדי שקספר יראה את הכרזה היפה שעליה היה
מצוייר הוא עצמו בצורה היפה ביותר.
"תודה מכולנו" אמר רובי כשהוא מגיש את הכרזה
לקספר.

"הי" אמר הקול, ורובי הסתובב וראה את קספר,
הרוח הידידותי "אתה עדיין מכין כרזות? הרי
האביב הגיע כבר!"

"שמחתי לעזור" אמר קספר. ואז יחד עם רובי הם הלכו לתוך היער שם פגשו את הסנאי, את עכבר השדה, הדביבון והבונה ועוד הרבה חיות שחיו ביער. וכולם נהנו מפלאי האביב.